UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

14 päivänä marraskuuta 2013 *

Ennakkoratkaisupyyntö — Asetus (EY) N:o 320/2006 — Asetus (EY) N:o 968/2006 — Maatalous — Sokerialan väliaikainen rakenneuudistusjärjestelmä — Rakenneuudistustuen myöntämisen edellytykset — Tuotantovälineiden ja täydellisen purkamisen käsitteet

Yhdistetyissä asioissa C-187/12–C-189/12,

joissa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvista ennakkoratkaisupyynnöistä, jotka Consiglio di Stato (Italia) on esittänyt 23.3.2012 tekemillään päätöksillä, jotka ovat saapuneet unionin tuomioistuimeen 23.4.2012, saadakseen ennakkoratkaisun asioissa

SFIR – Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA

vastaan

AGEA – Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura ja

Ministero delle Politiche agricole, alimentari e forestali (C-187/12),

sekä

Italia Zuccheri SpA ja

Co.Pro.B. – Cooperativa Produttori Bieticoli Soc. coop. agricola

vastaan

AGEA – Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura ja

Ministero delle Politiche agricole, alimentari e forestali,

Finbieticola Bondena srl:n,

Fibieticola Casei Gerola srl:n ja

Terrae SpA:n (C-188/12)

osallistuessa asian käsittelyyn,

sekä

Eridania Sadam SpA

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

vastaan

AGEA – Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura ja

Ministero delle Politiche agricole, alimentari e forestali,

Federazione Lavoratori Agro-Industrian (**CGIL**),

Federazione Agricola Alimentare Ambientale Industrialen (**CISL**) ja

Unione Italiana Lavoratori Agroalimentarin (**UIL**) (C-189/12)

osallistuessa asian käsittelyyn,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Tizzano, varapresidentti K. Lenaerts, joka hoitaa ensimmäisen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit A. Borg Barthet, G. Arestis ja M. Berger (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: M. Wathelet,

kirjaaja: hallintovirkamies A. Impellizzeri,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 13.3.2013 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— SFIR – Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA, edustajanaan avvocato V. Cerulli Irelli,

— Italia Zuccheri SpA ja Co.Pro.B. – Cooperativa Produttori Bieticoli Soc. coop. agricola, edustajinaan avvocato A. Mozzati, avvocato G. Fontana, avvocato M. De Vita, avvocato S. M. Specchio ja avvocato P. Galli,

— Eridania Sadam SpA, edustajinaan avvocato G. M. Roberti, avvocato I. Vigliotti, avvocato A. Mozzati, avvocato I. Perego ja avvocato M. Serpone,

— Federazione Lavoratori Agro-Industria (CGIL), Federazione Agricola Alimentare Ambiente Industriale (CISL) ja Unione Italiana Lavoratori Agroalimentari (UIL), edustajinaan avvocato F. Cardarelli ja avvocato F. Lattanzi,

— Italian hallitus, asiamiehenään G. Palmieri, avustajanaan avvocato dello Stato F. Bucalo,

— Ranskan hallitus, asiamiehinään G. de Bergues ja C. Candat,

— Unkarin hallitus, asiamiehinään M. Z. Fehér, K. Szíjjártó ja A. Szilágyi,

— Slovenian hallitus, asiamiehinään T. Mihelič Žitko ja V. Klemenc,

— Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään E. Sitbon, S. Barbagallo ja P. Mahnič Bruni,

— Euroopan komissio, asiamiehinään D. Triantafyllou ja P. Rossi,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyynnöt koskevat yhteisön sokerialan väliaikaisesta rakenneuudistusjärjestelmästä ja yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksesta annetun asetuksen (EY) N:o 1290/2005 muuttamisesta 20.2.2006 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 320/2006 (EUVL L 58, s. 42; jäljempänä perusasetus) 3 ja 4 artiklan ja asetuksen N:o 320/2006 täytäntöönpanoa koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 27.6.2006 annetun komission asetuksen (EY) N:o 968/2006 (EUVL L 176, s. 32; jäljempänä soveltamisasetus) 4 artiklan tulkintaa ja pätevyyttä.

2 Nämä pyynnöt on esitetty asioissa, joissa valittajina ovat SFIR – Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (jäljempänä SFIR), Italia Zuccheri SpA ja Co.Pro.B. – Cooperativa Produttori Bieticoli Soc. coop. agricola (jäljempänä Italia Zuccheri/Co.Pro.B.) sekä Eridania Sadam SpA (jäljempänä Eridania Sadam) ja vastapuolina Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA) sekä Ministero delle Politiche agricole, alimentari e forestali (maa- ja metsätalous- sekä elintarvikeministeriö, jäljempänä maatalousministeriö) ja joissa on kyse perusasetuksen 3 artiklan nojalla myönnettävistä rakenneuudistustuista.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Perusasetus

3 Perusasetuksen johdanto-osan viides perustelukappale on muotoiltu seuraavasti:

”Olisi otettava käyttöön merkittävä taloudellinen kannustin, jota olisi tarjottava tuottamattomimmille sokeriyrityksille riittävän rakenneuudistustuen muodossa, jotta ne saataisiin luopumaan kiintiötuotannostaan. Tätä varten olisi otettava käyttöön rakenneuudistustuki, joka kannustaa luopumaan sokerin kiintiötuotannosta ja kyseisistä kiintiöistä niin, että samalla voidaan ottaa asianmukaisesti huomioon sellaisten sosiaalisten ja ympäristöä koskevien sitoumusten noudattaminen, jotka liittyvät tuotannosta luopumiseen. Tuen olisi oltava käytettävissä neljänä markkinointivuonna, ja sen tarkoituksena on alentaa tuotantoa riittävästi, jotta yhteisön markkinatilanne saadaan tasapainoon.”

4 Perusasetuksen 3 artiklassa, jonka otsikko on ”Rakenneuudistustuki”, säädetään seuraavaa:

”1. Kaikki sokeria, isoglukoosia tai inuliinisiirappia tuottavat yritykset, joille on myönnetty kiintiö viimeistään 1 päivänä heinäkuuta 2006, ovat oikeutettuja rakenneuudistustukeen, jota maksetaan sellaista kiintiötonnia kohden, josta on luovuttu, edellyttäen, että markkinointivuonna 2006–2007, 2007–2008, 2008–2009 tai 2009–2010 yritys

a) luopuu kiintiöstä, jonka se on myöntänyt yhdelle tai useammalle tehtaistaan ja purkaa kyseisten tehtaiden tuotantovälineet kokonaan;

b) luopuu kiintiöstä, jonka se on myöntänyt yhdelle tai useammalle tehtaistaan, purkaa osittain kyseisten tehtaiden tuotantovälineet eikä käytä kyseisten tehtaiden jäljellä olevia tuotantovälineitä sokerin yhteisen markkinajärjestelyn piiriin kuuluvien tuotteiden valmistukseen;

– –

3. Tuotantovälineiden täydellinen purkaminen edellyttää:

a) kyseisten tuotantovälineiden avulla suoritetun sokerin, isoglukoosin ja inuliinisiirapin tuotannon lopullista ja täydellistä lopettamista;

b) tehtaan tai tehtaiden sulkemista ja niissä olevien tuotantovälineiden purkamista – –

– –

4. Tuotantovälineiden osittainen purkaminen edellyttää:

a) kyseisten tuotantovälineiden avulla suoritetun sokerin, isoglukoosin ja inuliinisiirapin tuotannon lopullista ja täydellistä lopettamista;

b) a alakohdassa mainittujen tuotteiden valmistukseen tarkoitettujen ja siihen käytettyjen sellaisten tuotantovälineiden, joita ei käytetä uuteen tuotantoon, purkamista – –

– –

5. Rakenneuudistustuen määräksi luovuttua kiintiötonnia kohden vahvistetaan:

a) 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetuissa tapauksissa:

— 730 euroa markkinointivuodelle 2006/2007,

– –

b) 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetuissa tapauksissa:

— 547,50 euroa markkinointivuodelle 2006–2007,

– –”

5 Perusasetuksen 4 artiklan, jonka otsikko on ”Rakenneuudistustuen hakeminen”, 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Rakenneuudistustukea koskeviin hakemuksiin on sisällyttävä:

a) rakenneuudistussuunnitelma;

– –

c) sitoumus, joka koskee luopumista asianomaisesta kiintiöstä kyseisenä markkinointivuotena;

d) 3 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetussa tapauksessa sitoumus purkaa täysin tuotantovälineet kyseisen jäsenvaltion määräämänä ajanjaksona;

e) 3 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetussa tapauksessa sitoumus purkaa osittain tuotantovälineet kyseisen jäsenvaltion määräämänä ajanjaksona ja olla käyttämättä tuotantopaikkaa ja jäljelle jääviä tuotantovälineitä sokerin yhteisen markkinajärjestelyn piiriin kuuluvien tuotteiden valmistukseen;

– –”

Soveltamisasetus

6 Soveltamisasetuksen johdanto-osan neljännessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Asetuksen (EY) N:o 320/2006 3 artiklassa säädetään kiintiöistä luopumisen yhteydessä mahdollisuudesta purkaa tuotantovälineet kokonaan tai osittain, mikä johtaa erisuuruisiin rakenneuudistustukiin. Koska näihin kahteen vaihtoehtoon sovellettavissa edellytyksissä olisi otettava huomioon, että rakenneuudistustuen määrä on suurempi purettaessa tuotantovälineet kokonaan, sillä mainittuun vaihtoehtoon liittyvät kustannukset ovat korkeammat, olisi asianmukaista sallia mahdollisuus säilyttää ne tehtaan osat, jotka eivät ole osa tuotantolinjaa, jos niitä voidaan käyttää muihin rakenneuudistussuunnitelmassa esitettyihin tarkoituksiin, erityisesti jos tällainen käyttö luo työpaikkoja. Toisaalta sellaiset välineet, jotka eivät liity suoraan sokerintuotantoon, olisi purettava, jos niille ei ole kohtuullisessa ajassa vaihtoehtoista käyttöä ja niiden säilyttäminen olisi ympäristölle haitallista.”

7 Soveltamisasetuksen 4 artiklassa, jonka otsikko on ”Tuotantovälineiden purkaminen”, säädetään seuraavaa:

”1. Jos tuotantovälineet puretaan kokonaan [perusasetuksen] 3 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti, purkamista koskevien vaatimusten on koskettava

a) kaikkia välineitä, joita tarvitaan sokerin, isoglukoosin tai inuliinisiirapin tuottamiseksi, kuten esimerkiksi välineitä sokerijuurikkaan, sokeriruo’on, viljan tai juurisikurin varastoimiseksi, analysoimiseksi, pesemiseksi ja leikkaamiseksi sekä välineitä, jotka ovat tarpeen sokerijuurikkaasta tai -ruo’osta saatavan sokerin, viljasta saatavan tärkkelyksen, tärkkelyksestä saatavan glukoosin tai juurisikurista saatavan inuliinin uuttamiseksi ja käsittelemiseksi tai tiivistämiseksi;

b) osia muista kuin a alakohdassa tarkoitetuista välineistä, jotka liittyvät suoraan sokerin, isoglukoosin tai inuliinisiirapin tuotantoon ja joita tarvitaan luovutetun kiintiön alaisen tuotannon käsittelemiseksi, vaikka näitä osia voitaisiinkin käyttää muiden tuotteiden tuotantoon, kuten esimerkiksi välineet veden lämmittämiseksi tai käsittelemiseksi tai energian tuottamiseksi, välineet sokerijuurikasmassan tai melassin käsittelemiseksi ja välineet sisäistä kuljetusta varten;

c) kaikkia muita välineitä, esimerkiksi pakkauslaitteita, jotka jäävät ilman käyttöä ja jotka aiotaan purkaa ja poistaa ympäristösyistä.

2. Jos tuotantovälineet puretaan osittain [perusasetuksen] 3 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaisesti, purkamista koskevien vaatimusten on koskettava tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja välineitä, joita ei ole tarkoitettu käytettäviksi muuhun tuotantoon tai muuhun käyttöön tehdasalueella rakenneuudistussuunnitelman mukaisesti.”

Pääasiat ja ennakkoratkaisukysymykset

Asia C-187/12

8 SFIR on sokerialan yritys. Se päätti vuoden 2006 aikana osallistua perusasetuksella käyttöön otettuun sokerialan väliaikaiseen rakenneuudistusjärjestelmään (jäljempänä rakenneuudistusjärjestelmä) ja teki maatalousministeriölle täyttä tukea koskevan hakemuksen, johon se liitti perusasetuksen 4 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitetun rakenneuudistussuunnitelman (jäljempänä rakenneuudistussuunnitelma). Suunnitelman mukaan tuotantovälineet oli tarkoitus purkaa ja tietyt siilot säilyttää. Maatalousministeriö ilmoitti ensin ottavansa hakemuksen tutkittavaksi, eikä sillä ollut huomautettavaa rakenneuudistussuunnitelmasta, josta se lähetti jäljennöksen Euroopan komissiolle.

9 Maatalousministeriö ilmoitti kuitenkin 15.3.2011 päiväämässään muistiossa nro 2095 (jäljempänä vuoden 2011 muistio) SFIR:lle siitä, että vuonna 2010 suoritettujen tarkastusten johdosta komissio oli todettuaan, että tiettyjen käytöstä poistettujen laitosten läheisyydessä oli siiloja, huomauttanut siitä, että siilojen säilyttäminen ei ollut perus- ja soveltamisasetuksessa täyden rakenneuudistustuen saamiselle säädettyjen edellytysten mukaista. Komissio katsoi asian olevan näin siksi, että kyseessä olevien siilojen oli katsottava ”liittyvän suoraan sokerin tuotantoon” soveltamisasetuksen 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetulla tavalla.

10 Tämän johdosta AGEA vaati SFIR:ää toteuttamaan laitosten purkamisen kokonaan hävittämällä siilot ennen 31.3.2012. AGEA ilmoitti SFIR:lle myös siitä, että tämän niiden sitoumusten suorittamiseksi antamaa takausta, jotka oli tehty sen rakenneuudistusjärjestelmään osallistumista varten, ei voitu vapauttaa. SFIR riitautti tämän päätöksen ja useita muita siihen liittyviä toimia Tribunale amministrativo regionale per il Laziossa.

11 Tribunale amministrativo per il Lazio hyväksyi 1.12.2011 antamallaan tuomiolla nro 9481 SFRI:n valituksen ainoastaan siltä osin kuin se koski takauksen vapauttamista osalta, joka vastasi osittaiselle purkamiselle myönnettyä rakenneuudistustukea. Valitus hylättiin muilta osin. Ne valitusperusteet, joiden mukaan kyseessä olevien siilojen hävittäminen ei kuulunut tuotantovälineiden ”täydelliseen purkamiseen”, mikä oikeutti 25 prosenttia suurempaan tukeen kuin niiden ”osittainen purkaminen”, hylättiin. Mainittu hallintotuomioistuin katsoi, että koska tuotantovälineisiin kuuluvat myös tuotantoprosessiin välittömästi liittyvissä varastointi- ja myyntipäällykseen panemisvaiheessa käytettävät välineet, säilyttäminen voitiin sallia ainoastaan siinä tapauksessa, että niitä oli tarkoitus käyttää tehdasalueella muuhun tuotantoon tai muihin käyttötarkoituksiin.

12 SFIR valitti tuomiosta Consiglio di Statoon, joka on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”Tarkoitetaanko [perusasetuksen], jonka täytäntöönpanoa koskevista yksityiskohtaisista säännöistä säädetään [soveltamisasetuksessa], 3 artiklassa tarkoitetulla sokerin, isoglukoosin ja inuliinisiirapin tuotantolaitosten täydellisellä purkamisella, että purkamisvaatimus koskee vain tuotannon kannalta välttämättömiä välineitä, kuten nimenomaisesti säädetään [perusasetuksen] 3 artiklassa, jonka mukaisesti [soveltamisasetusta] on tulkittava uhalla, että se on muuten pätemätön? Tarkoitetaanko [perusasetuksen] 3 artiklassa ja [soveltamisasetuksen] 4 artiklassa mainituilla purettavilla tuotantovälineillä näin siis ainoastaan sokerin, isoglukoosin ja inuliinisiirapin tuotantoon tarkoitettuja välineitä ja [soveltamisasetuksen] 4 artiklan [1 kohdan] c alakohdassa mainittuja kaikkia muita välineitä, esimerkiksi pakkauslaitteita, jotka jäävät ilman käyttöä tai jotka on purettava tai poistettava ympäristösyistä, ja voidaanko näin välineet, jotka eivät liity sokerin, isoglukoosin ja inuliinisiirapin tuotantoon ja jotka eivät jää ilman käyttöä vaan joita käytetään muuhun toimintaan, kuten käsiteltävässä asiassa pakkaamiseen, ja joita ei ole poistettava ympäristösyistä, säilyttää, koska mainituissa yhteisön asetuksissa tarkoitettu purkamisvaatimus ei koske niitä?”

Asia C-188/12

13 Italia Zuccheri/Co.Pro.B. on myös sokerialan yritys, joka päätti vuoden 2006 aikana osallistua rakenneuudistusjärjestelmään ja teki maatalousministeriölle täyttä tukea koskevan hakemuksen. Rakenneuudistussuunnitelmassa, jonka ministeriö ilmoitti ottavansa tutkittavaksi, oli esitetty säilytettäviksi muun muassa tietyt pitkäaikaiseen varastointiin käytetyt siilot ja pakkaamiseen ja myyntiin käytettäviä välineitä.

14 Italia Zuccheri/Co.Pro.B:lle ilmoitettiin SFIR:n tavoin vuoden 2011 muistiolla huomautuksista, joita komissio oli esittänyt varastosiilojen säilyttämisestä. Tämän jälkeen AGEA kehotti Italia Zuccheri/Co.Pro.B:tä purkamaan siilot 31.3.2012 mennessä ja ilmoitti tälle, ettei tämän antamia takauksia voitu vapauttaa.

15 Italia Zuccheri/Co.Pro.B. riitautti päätöksen ja useita muita siihen liittyviä toimia Tribunale amministrativo regionale per il Laziossa, joka hyväksyi valituksen 1.12.2011 antamallaan tuomiolla ainoastaan siltä osin kuin siinä vaadittiin osittaisesta purkamisesta myönnettävää rakenneuudistustukea vastaavien takausten vapauttamista. Vaatimukset hylättiin muilta osin.

16 Italia Zuccheri/Co.Pro.B. valitti tuomiosta Consiglio di Statoon, joka on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko [perusasetuksen] 3 ja 4 artiklaa ja [soveltamisasetuksen] 4 artiklaa tulkittava siten, että ilmaisun ’tuotantovälineet’ ei katsota tarkoittavan välineitä, joita sokerialan yritykset käyttävät sokerin varastointiin, myyntipäällykseen panemiseen ja pakkaamiseen sokerin myyntiä varten, ja että tämän vuoksi, kun kyse on siilojen kaltaisista välineistä, on suoritettava tapauskohtainen tutkinta sen selvittämiseksi, ovatko mainitut välineet osa ’tuotantolinjaa’ tai käytetäänkö niitä johonkin muuhun toimintaan kuin tuotantoon?

2) Erityisesti kysytään, onko [soveltamisasetuksen] 4 artiklaa tulkittava siten, että siilojen kaltaiset välineet, joita sokerialan yritykset käyttävät sokerin varastointiin, myyntipäällykseen panemiseen tai pakkaamiseen yksinomaan sokerin myyntiä varten, kuuluvat siksi, että myyntiä on pidettävä tuotantoprosessista erillisenä vaiheena, sen c alakohdassa tarkoitettuihin eikä sen a ja b alakohdassa tarkoitettuihin välineisiin [perusasetuksen] ja [soveltamisasetuksen] ja erityisesti sen neljännen perustelukappaleen sanamuodon ja tavoitteiden perusteella?

3) Toissijaisesti kysytään, onko [perusasetuksen] 3 ja 4 artiklan sekä unionin primäärioikeuden ylemmänasteisten oikeussääntöjen ja periaatteiden perusteella katsottava, että [soveltamisasetuksen] 4 artikla on pätemätön, jos sitä tulkitaan niin, että sen 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettuihin välineisiin luetaan myös ne, joita sokerialan yritykset käyttävät sokerin varastointiin, myyntipäällykseen panemiseen tai pakkaamiseen sokerin myyntiä varten, kun on selvää, että [perusasetuksen] tavoitteena on sokerialan yritysten tuotantokyvyn rajoittaminen eikä se, että suljettaisiin pois mahdollisuus toimintaan alalla, joka muodostuu vain tuotteen eli sellaisen sokerin myynnistä, joka on saatu muille laitoksille tai yrityksille kuuluvista tuotantokiintiöistä?

4) Vieläkin toissijaisemmin kysytään, ovatko [perusasetuksen] 3 ja 4 artikla ja [soveltamisasetuksen] 4 artikla kuitenkin unionin primäärioikeuden ylemmänasteisten oikeussääntöjen ja periaatteiden kannalta arvioituina päteviä, jos niitä tulkitaan siten, että käsitteiden ’tuotantovälineet’ tai ’välineet, jotka liittyvät suoraan tuotantoon’, alaan luetaan välineet, joita sokerialan yritykset käyttävät sokerin varastointiin, myyntipäällykseen panemiseen tai pakkaamiseen sokerin myyntiä varten?”

Asia C-189/12

17 Eridania Sadam on myös sokerialan yritys. Se päätti vuoden 2006 aikana osallistua rakenneuudistusjärjestelmään ja teki maatalousministeriölle täyttä tukea koskevan hakemuksen. Rakenneuudistussuunnitelmassa, jonka ministeriö ilmoitti ottaneensa tutkittavaksi, oli esitetty säilytettäviksi muun muassa tietyt pitkäaikaiseen varastointiin käytettävät siilot ja myyntipäällykseen panemiseen käytettäviä välineitä.

18 Eridania Sadamille ilmoitettiin SFIR:n ja Italia Zuccheri/Co.Pro.B:n tavoin vuoden 2011 muistiolla huomautuksista, joita komissio oli esittänyt varastosiilojen säilyttämisestä. Tämän jälkeen AGEA kehotti Eridania Sadamia purkamaan siilot 31.3.2012 mennessä ja ilmoitti, ettei tämän antamia takauksia voitu vapauttaa.

19 Eridania Sadam riitautti päätöksen ja useita muita siihen liittyviä toimia Tribunale amministrativo regionale per il Laziossa, joka hyväksyi valituksen 1.12.2011 antamallaan tuomiolla ainoastaan siltä osin kuin se koski osittaisesta purkamisesta myönnettävää rakenneuudistustukea vastaavien takausten vapauttamista. Vaatimukset hylättiin muilta osin.

20 Eridania Sadam valitti tuomiosta Consiglio di Statoon, joka on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko [perusasetuksen] 3 ja 4 artiklaa ja [soveltamisasetuksen] 4 artiklaa tulkittava siten, että ilmaisun ’tuotantovälineet’ ei katsota tarkoittavan välineitä, joita sokerialan yritykset käyttävät sokerin pakkaamiseen myyntiä varten, ja että tämän vuoksi, kun kyse on siilojen kaltaisista välineistä, on suoritettava tapauskohtainen tutkinta sen selvittämiseksi, ovatko mainitut välineet osa ’tuotantolinjaa’ tai käytetäänkö niitä johonkin muuhun toimintaan kuin tuotantoon, kuten pakkaamiseen?

2) Toissijaisesti kysytään, onko [perusasetuksen] 3 ja 4 artiklan ja unionin primäärioikeuden ylemmänasteisten oikeussääntöjen ja periaatteiden perusteella katsottava, että [soveltamisasetuksen] 4 artikla on pätemätön, jos sitä tulkitaan niin, että sen 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettuihin välineisiin luetaan myös ne, joita sokerialan yritykset käyttävät sokerin pakkaamiseen sokerin myyntiä varten, kun on selvää, että [perusasetuksen] tavoitteena on sokerialan yritysten tuotantokyvyn rajoittaminen eikä se, että suljettaisiin pois mahdollisuus toimintaan alalla, joka muodostuu vain tuotteen eli sellaisen sokerin myynnistä, joka on saatu muille laitoksille tai yrityksille kuuluvista tuotantokiintiöistä?

3) Vielä toissijaisemmin kysytään, ovatko [perusasetuksen] 3 ja 4 artikla ja [soveltamisasetuksen] 4 artikla kuitenkin unionin primäärioikeuden ylemmänasteisten oikeussääntöjen ja periaatteiden kannalta arvioituina päteviä, jos niitä tulkitaan siten, että käsitteiden ’tuotantovälineet’ tai ’välineet, jotka liittyvät suoraan tuotantoon’ alaan luetaan välineet, joita sokerialan yritykset käyttävät sokerin pakkaamiseen sokerin myyntiä varten?”

21 Asiat C-187/12, C-188/12 ja C-189/12 yhdistettiin unionin tuomioistuimen presidentin 11.5.2012 antamalla määräyksellä kirjallista ja suullista käsittelyä sekä tuomion antamista varten.

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Asiassa C-187/12 esitetty ainoa kysymys, asiassa C-188/12 esitetyt ensimmäinen ja toinen kysymys sekä asiassa C-189/12 esitetty ensimmäinen kysymys

22 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on näillä kysymyksillään, jotka on syytä käsitellä yhdessä, halunnut vastauksen pääasiallisesti siihen, onko perusasetuksen 3 ja 4 artiklaa ja soveltamisasetuksen 4 artiklaa tulkittava siten, että tuotantovälineiden käsitteen alaan luetaan siilojen kaltaiset välineet, joita käytetään sokerin varastointiin, myyntipäällykseen panemiseen tai pakkaamiseen sokerin myyntiä varten, ja onko tarvittaessa tapauskohtaisesti selvitettävä se, ovatko kyseessä olevat välineet todellisuudessa osa tuotantolinjaa vai käytetäänkö niitä muuhun toimintaan kuin tuotantoon.

23 Tästä on ensin todettava, ettei perus- eikä soveltamisasetuksessa ole määritelty tätä käsitettä.

24 Tämän jälkeen on mainittava siitä, että koska määritelmää ei ole, tämän perusasetuksen 3 artiklassa olevan käsitteen, johon sisällytetään soveltamisasetuksen 4 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdan mukaan sekä ”kaikki välineet, joita tarvitaan sokerin – – tuottamiseksi”, että kaikki ”väline[et], jotka liittyvät suoraan sokerin – – tuotantoon”, ulottuvuus on määriteltävä unionin vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan ottamalla huomioon yleinen asiayhteys, jossa käsitettä käytetään, ja sen tavanomainen

merkitys yleiskielessä (ks. vastaavasti asia C-431/04, Massachusetts Institute of Technology, tuomio 4.5.2006, Kok., s. I-4089, 17 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja asia C-395/11, BLV Wohn- und Gewerbebau, tuomio 13.12.2012, 25 kohta). Unionin oikeuden säännöstä tulkittaessa on lisäksi otettava huomioon sillä lainsäädännöllä tavoitellut päämäärät, johon säännös kuuluu (ks. vastaavasti asia C-19/08, Petrosian, tuomio 29.1.2009, Kok., s. I-495, 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

25 Käsiteltävissä pääasioissa on ensimmäisenä tuotava esiin se, että useat huomautuksiaan esittäneistä asianomaisista osapuolista ovat puoltaneet tulkintaa, jonka mukaan siilot eivät yleisesti ottaen kuulu tuotantovälineisiin siitä syystä, että ne on tarkoitettu valmiin tuotteen varastointiin eivätkä tuotantoon suppeassa merkityksessä, ja omaksuneet näin erittäin kapea-alaisen määritelmän tuotannolle, jota kuvataan kemiallisena tai mekaanisena prosessina, joka on käsiteltävissä pääasioissa sokerin uuttamista raaka-aineesta.

26 Tuotannon käsitteeseen voidaan kuitenkin sisällyttää muita tuotteen valmistusvaiheita, jotka edeltävät tai seuraavat kemiallista tai mekaanista jalostusprosessia. Sellaisen sokerin varastointia, jota ei ole pantu myyntipäällykseen välittömästi sen jälkeen, kun se on uutettu raaka-aineesta, voidaan pitää osana tuotantoprosessia samalla tavoin kuin esimerkiksi sokerijuurikkaiden varastointia ennen kuin juurikkaat käsitellään sokerin uuttamista varten, mitä soveltamisasetuksen 4 artiklan 1 kohdan a kohdassa nimenomaisesti säädetään sokerin tuottamisen edellyttävän. Tästä näkökulmasta tarkasteltuna varastoinnin voidaan katsoa ”liittyvän suoraan sokerin tuotantoon” soveltamisasetuksen 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetulla tavalla.

27 Pääasioissa kyseessä olevan lainsäädännön yleisestä asiayhteydestä ja sen tavoitteista on toiseksi todettava, että rakenneuudistusjärjestelmän tarkoituksena oli perusasetuksen johdanto-osan viidennen perustelukappaleen mukaan ”alentaa tuotantoa riittävästi, jotta yhteisön markkinatilanne saadaan tasapainoon”. Tältä kannalta arvioituna kaikkia sellaisia välineitä, joiden käyttö on omiaan vaikuttamaan mahdollisesti tuotettavan sokerin määrään, pitäisi pääsäännön mukaan pitää tuotantovälineinä, joita purkamisvelvollisuus koskee.

28 On huomattava, että siilon sijoittaminen sokeritehtaan tuotantopaikalle vaikuttaa ratkaisevasti tuotantoprosessiin siltä osin kuin se muotoutuu käytettävissä olevien varastointimahdollisuuksien ja niiden läheisen sijainnin mukaisesti. Toisaalta siilo, ainakin silloin kun sen varastointikapasiteetti ylittää yksin tai yhdessä tuottajan muiden siilojen kanssa tuottajan keskimääräisenä sokerin markkinointivuonna tuottaman sokerin määrän, antaa tuottajalle mahdollisuuden jalostaa sato kokonaisuudessaan silloinkin kun sadosta saatu sokeri ylittäisi tiettynä vuonna suunnitellun myynnin. Lisäksi tällä tavoin syntyneen varaston ansiosta kyseinen tuottaja voi saattaa sisämarkkinoille tätä seuraavien vuosien aikana omasta tuotannostaan saamia ylimääräisiä sokerimääriä.

29 Tällä tavoin tällaisilla siiloilla voi olla välitön vaikutus sokerin, joka voidaan tuottaa, määrään ja tuotantomenetelmiin, jotka muotoutuvat varastointimahdollisuuksien läheisen sijainnin perusteella. Ne antavat mahdollisuuden lykätä kokonaan tai osittain tietyn sokerin markkinointivuoden tuotannon myyntiä ja näin vaikuttaa perusasetuksen johdanto-osan viidennessä perustelukappaleessa tarkoitettuun ”yhteisön markkinatilanteeseen”.

30 Kolmanneksi on todettava, että perusasetuksen 3 artiklan 3 kohdan a ja b alakohdan mukaan täyden tuen myöntäminen edellyttää kyseisten tuotantovälineiden avulla tapahtuneen sokerin tuotannon lopullisen ja täydellisen lopettamisen ja tuotantovälineiden purkamisen lisäksi ”tehtaan sulkemista”. Pääasioissa kyseessä olevassa lainsäädännössä lähdetään siis selvästi siitä pääsäännöstä, että asianomainen teollisuuslaitos on pääsääntöisesti saatettava kokonaisuudessaan pois toiminnasta, jotta rakenneuudistustuki voitaisiin myöntää täysimääräisenä. Mahdollisuutta olla purkamatta muita välineitä kuin tuotantovälineitä tai jopa jatkaa niiden käyttämistä tulevaisuudessa ja säilyttää samalla oikeus täysimääräiseen tukeen on näin ollen pidettävä poikkeuksena tästä pääsäännöstä, ja sitä on tulkittava suppeasti.

31 Näiden seikkojen kannalta tarkasteltuna on selvää, että siiloa, joka on tarkoitettu tuensaajan sokerin varastointiin, on pidettävä tuotantovälineenä, ja näin on riippumatta siitä, käytetäänkö sitä myös muihin tarkoituksiin, kuten pääasioissa näyttää osittain tapahtuvan.

32 Sitä vastoin siilo, jonka osalta on näytetty, ettei sitä muun muassa teknisistä tai kaupallisista syistä voida käyttää tuensaajan sokerin varastointiin, ja jota käytetään ainoastaan sellaisen kiintiössä tuotetun sokerin varastointiin, jonka muut tuottajat ovat tuoneet varastoitavaksi tai joka on ostettu muilta tuottajilta, voi hyvinkin jäädä purkamisvelvollisuuden ulkopuolelle.

33 Koska myyntipäällykseen paneminen, pakkaaminen mukaan lukien, ei liity soveltamisasetuksen 4 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan sokerin tuotantoon suppeassa merkityksessä, tilanne voi olla sama silloin, kun tuottaja esittää näytön siitä, että sen siiloa käytetään yksinomaan muualla kiintiössä tuotetun sokerin myyntipäällykseen panemiseen tai pakkaamiseen.

34 Kansallisen tuomioistuimen on näin ollen arvioitava kussakin tapauksessa siilon teknisten ominaisuuksien tai tosiasiallisen käytön perusteella se, onko siiloa pidettävä tuotantovälineenä.

35 Edellä esitetyn perusteella asiassa C-187/12 esitettyyn ainoaan kysymykseen, asiassa C-188/12 esitettyihin ensimmäiseen ja toiseen kysymykseen sekä asiassa C-189/12 esitettyyn ensimmäiseen kysymykseen on vastattava, että perusasetuksen 3 ja 4 artiklaa ja soveltamisasetuksen 4 artiklaa on tulkittava siten, että näissä artikloissa käytetty tuotantovälineiden käsite sisältää siilot, jotka on tarkoitettu tuensaajan sokerin varastointiin, ja näin on riippumatta siitä, käytetäänkö niitä myös muihin tarkoituksiin. Käsitteen alaan eivät kuulu siilot, joita käytetään ainoastaan sellaisen kiintiössä tuotetun sokerin varastointiin, jonka muut tuottajat ovat tuoneet varastoitavaksi tai joka on ostettu muilta tuottajilta, eivätkä siilot, joita käytetään yksinomaan sokerin myyntipäällykseen panemiseen tai pakkaamiseen sokerin myyntiä varten. Kansallisen tuomioistuimen on arvioitava tämä kussakin tapauksessa kyseessä olevien siilojen teknisten ominaisuuksien tai tosiasiallisen käytön perusteella.

Asiassa C-188/12 esitetyt kolmas ja neljäs kysymys sekä asiassa C-189/12 esitetyt toinen ja kolmas kysymys

36 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee näillä kysymyksillään, jotka on syytä käsitellä yhdessä, pääasiallisesti sitä, ovatko perusasetuksen 3 ja 4 artikla ja soveltamisasetuksen 4 artikla, tulkittuina siten, että tuotantovälineiden käsitteeseen sisältyvät välineet, joita sokerialan yritykset käyttävät sokerin varastointiin, myyntipäällykseen panemiseen tai pakkaamiseen sokerin myyntiä varten, päteviä unionin primäärioikeuden ylemmänasteisten oikeussääntöjen ja periaatteiden kannalta tarkasteltuina.

37 Tästä on muistettava, että myyntipäällykseen panemiseen käytettäviä välineitä ei sellaisenaan pidetä pääasioissa kyseessä olevassa lainsäädännössä tarkoitettuina tuotantovälineinä, niin kuin soveltamisasetuksen 4 artiklan 1 kohdan c alakohdasta selvästi käy ilmi. Tästä johtuu, että kun kyse on tällaisista välineistä, joihin kuuluvat myös kansallisen tuomioistuimen mainitsemat ”pakkaamiseen” käytetyt välineet, kysymystä perusasetuksen 3 ja 4 artiklan ja soveltamisasetuksen 4 artiklan pätevyydestä ei tarvitse esittää.

38 Todettakoon tämän jälkeen, että asiassa C-187/12 esitettyyn ainoaan kysymykseen edellä 35 kohdassa annetusta vastauksesta käy ilmi, että varastointivälineet, joihin voivat kuulua myös myyntipäällykseen panemiseen käytetyt välineet, kuuluvat perusasetuksen 3 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettuihin tuotantovälineisiin, etenkin silloin kun ne on tarkoitettu tuensaajan sokerin varastointiin.

39 Viimeksi mainittujen välineiden osalta on kuitenkin huomattava, ettei ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin ole yksilöinyt niitä unionin primäärioikeuden ylemmänasteisia oikeussääntöjä ja periaatteita, jotka saattaisivat muodostua esteeksi näiden välineiden purkamisvelvollisuudelle, josta säädetään perusasetuksen 3 ja 4 artiklassa ja soveltamisasetuksen 4 artiklassa. Kuten asianomaiset osapuolet ovat kirjallisissa ja suullisissa huomautuksissaan esittäneet, näiden säännösten pätevyys on kuitenkin tutkittava suhteellisuusperiaatteen ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen kannalta.

40 Todettakoon ensin suhteellisuusperiaatteesta, että tuottajalla, joka luopuu jollekin tehtaallensa osoitetusta tuotantokiintiöstä, purkaa suurimman osan tuotantovälineistään, sellaista siiloa lukuun ottamatta, jota on pidettävä tuotantovälineenä, ja jatkaa tämän siilon käyttämistä sellaisen sokerin varastointiin, jonka se tuottaa muilla tuotantopaikoillaan, ei yleensä ole oikeutta rakenneuudistustukeen perusasetuksen 3 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetyn sen kiellon vuoksi, jonka mukaan tuottaja ei saa käyttää purkamatta jätettyjä tuotantovälineitä sellaisten tuotteiden valmistukseen, jotka kuuluvat sokerialan yhteisen markkinajärjestelyn piiriin.

41 Samalla tuottajalla olisi toisaalta oikeus täyteen rakenneuudistustukeen siinä tapauksessa, että tuotantovälineet puretaan kokonaan, vaikka siilon purkamisesta aiheutuvat lisäkustannukset eivät muodostaisikaan – niin kuin asianomaisten osapuolten vastauksista unionin tuomioistuimen esittämään kysymykseen voidaan nähdä – kuin pienen osan purkamisen kokonaiskustannuksia.

42 On muistettava, että unionin oikeuden yleisiin oikeusperiaatteisiin kuuluvan suhteellisuusperiaatteen mukaan unionin toimielinten säädöksillä, päätöksillä ja muilla toimilla ei saa ylittää niitä rajoja, jotka johtuvat siitä, mikä on tarpeellista niillä lainmukaisesti tavoiteltujen päämäärien toteuttamiseksi ja tähän soveltuvaa, eli silloin, kun on mahdollista valita usean tarkoituksenmukaisen toimenpiteen välillä, on valittava vähiten pakottava, eivätkä toimenpiteistä aiheutuvat haitat saa olla liian suuria tavoiteltuihin päämääriin nähden (ks. mm. asia C-150/10, Beneo Orafti, tuomio 21.7.2011, Kok., s. I-6843, 75 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

43 Vakiintuneessa oikeuskäytännössä on lisäksi katsottu tällaisen periaatteen toteuttamiseen liittyvien edellytysten tuomioistuinvalvonnan osalta, että yhteisen maatalouspolitiikan alaan kuuluva toimenpide voidaan Euroopan unionin lainsäätäjälle tällä alalla kuuluva laaja harkintavalta huomioon ottaen katsoa lainvastaiseksi ainoastaan, jos kyseinen toimenpide on ilmeisen soveltumaton toimivaltaisen toimielimen tavoitteleman päämäärän saavuttamiseksi. Sen vuoksi kysymys ei ole siitä, oliko lainsäätäjän toteuttama toimenpide ollut ainoa tai paras mahdollinen, vaan siitä, oliko se ilmeisen soveltumaton (em. asia Beneo Orafti, tuomion 76 ja 77 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

44 Pääasioissa kyseessä olevan lainsäädännön oikeasuhteisuudesta on näin ollen lausuttava, että rakenneuudistusjärjestelmä perustuu tuottajien vapaaehtoiseen osallistumiseen, koska sillä on haluttu perusasetuksen johdanto-osan viidennen perustelukappaleen mukaan ”ot[taa] käyttöön merkittävä taloudellinen kannustin, jota olisi tarjottava tuottamattomimmille sokeriyrityksille riittävän rakenneuudistustuen muodossa, jotta ne saataisiin luopumaan kiintiötuotannostaan”.

45 Kyseinen lainsäädäntö antaa tuottajalle mahdollisuuden vapaasti päättää, haluaako hän hakea tukea, valita tehtaan, jonka osalta hän luopuu vastaavasta kiintiöstä, ja tarvittaessa valita tuotantovälineiden täydellisen tai vain osittaisen purkamisen välillä. Hyöty, jonka tuottaja voi saada rakenneuudistustuesta, riippuu näin suurelta osalta hänen omista valinnoistaan.

46 Tältä kannalta tarkasteltuna pääasioissa kyseessä oleva lainsäädäntö ei ole suhteeton.

47 Todettakoon toiseksi yhdenvertaisen kohtelun periaatteen noudattamisesta, että epäilyjä voisi mahdollisesti herätä, jos yhtä suuri rakenneuudistustuki myönnettäisiin erotuksetta kutakin sellaista kiintiötonnia kohti, josta on luovuttu, sekä siinä tapauksessa, että kyseessä olevalla tuottajalla on siilo, joka sen on purettava, että siinä tapauksessa, ettei tuottajalla ole purettavaa siiloa eikä sille näin koidu siilon purkamisesta aiheutuvia kustannuksia.

48 Tässä yhteydessä on muistettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 40 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan mukainen syrjintäkielto yhteistä maatalouspolitiikkaa toteutettaessa on vain erityinen ilmaus yleisestä yhdenvertaisuusperiaatteesta, joka edellyttää, että toisiinsa rinnastettavia tapauksia ei kohdella eri tavalla ja että erilaisia tapauksia ei kohdella samalla tavalla, ellei tällaista eroa voida objektiivisesti perustella (asia C-33/08, Agrana Zucker, tuomio 11.6.2009, Kok., s. I-5035, 46 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

49 Edellä 40–46 kohdassa esitettyjä huomioita, joiden perusteella on katsottava, ettei pääasioissa kyseessä oleva lainsäädäntö ole suhteeton, voidaan käyttää tutkittaessa sitä, onko yhdenvertaisen kohtelun periaatetta noudatettu.

50 Yhtäältä on nimittäin muistettava, että kyseessä olevan tuen tarkoituksena on saada tuottaja luopumaan vapaaehtoisesti sokeritehtaalle osoitetusta tuotantokiintiöstä. Tämän tavoitteen kannalta tarkasteltuna sellaisen sokerintuottajan tilanne, joka päättää luopua sellaiselle tehtaalle osoitetusta kiintiöstä, jolla on siilo, ja sellaisen tuottajan tilanne, jonka on purettava tehdas, jolla ei ole siiloa, ovat täysin rinnastettavissa toisiinsa, koska nämä tuottajat luopuvat kumpikin yhtä suuresta määrästä kiintiötonneja.

51 Kuten edellä 41 kohdassa on todettu, siilon välittömät purkamiskustannukset muodostavat vain pienen osan tuotantovälineiden purkamisen kokonaiskustannuksista. Näin ollen ei voida todeta, että unionin lainsäätäjä, jolla on, niin kuin edellä 43 kohdassa lainatusta oikeuskäytännöstä käy ilmi, laaja harkintavalta yhteisen maatalouspolitiikan alalla, olisi toteuttanut – jättämällä säätämättä siitä, että kiinteä korvaus kutakin sellaista kiintiötonnia kohti, josta on luovuttu, muuttuu sen mukaan, onko tuottajan purettavaksi osoittamassa tehtaassa siilo vai ei – toimenpiteen, joka olisi ilmeisen soveltumaton tavoiteltuun päämäärään eli siihen nähden, että vähennetään sokerin tuotantoa tasapainon saavuttamiseksi sisämarkkinoilla.

52 Tätä päätelmää ei voida kyseenalaistaa sillä, että purkamisen tosiasialliset kustannukset, kuten monet asianomaisista osapuolista ovat istunnossa esittäneet, saattavat todellisuudessa nousta huomattavan korkeiksi pääasioissa kyseessä olevien siilojen osalta siitä syystä, että siinä tapauksessa, että siilot pitäisi purkaa, niiden uudelleen rakentamisesta aiheutuisi tuottajille huomattavasti suuremmat kustannukset kuin niiden purkamisesta. Tällaista siilojen uudelleen rakentamista ja käyttöä sokerin tuotantoon ei nimittäin voitaisi sovittaa yhteen perusasetuksen 3 artiklan 3 kohdan a alakohdassa ja soveltamisasetuksen 4 artiklan a alakohdassa säädetyn sen velvollisuuden kanssa, jonka mukaan sokerin tuotanto kyseisillä tuotantovälineillä on lopetettava lopullisesti ja täydellisesti.

53 Edellä esitetyn perusteella asiassa C-188/12 esitettyyn kolmanteen ja neljänteen kysymykseen ja asiassa C-189/12 esitettyyn toiseen ja kolmanteen kysymykseen on vastattava, ettei niiden tutkinnassa ole käynyt ilmi seikkoja, jotka voisivat vaikuttaa perusasetuksen 3 ja 4 artiklan ja soveltamisasetuksen 4 artiklan pätevyyteen.

Oikeudenkäyntikulut

54 Pääasioiden asianosaisten osalta asioiden käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevien asioiden käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asiat seuraavasti:

1) **Yhteisön sokerialan väliaikaisesta rakenneuudistusjärjestelmästä ja yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksesta annetun asetuksen (EY) N:o 1290/2005 muuttamisesta 20.2.2006 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 320/2006 3 ja 4 artiklaa ja asetuksen N:o 320/2006 täytäntöönpanoa koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 27.6.2006 annetun komission asetuksen (EY) N:o 968/2006 4 artiklaa on tulkittava siten, että näissä artikloissa käytetty tuotantovälineiden käsite sisältää siilot, jotka on tarkoitettu tuensaajan sokerin varastointiin, ja näin on riippumatta siitä, käytetäänkö niitä myös muihin tarkoituksiin. Käsitteen alaan eivät kuulu siilot, joita käytetään ainoastaan sellaisen kiintiössä tuotetun sokerin varastointiin, jonka muut tuottajat ovat tuoneet varastoitavaksi tai joka on ostettu muilta tuottajilta, eivätkä siilot, joita käytetään yksinomaan sokerin myyntipäällykseen panemiseen tai pakkaamiseen sokerin myyntiä varten. Kansallisen tuomioistuimen on arvioitava tämä kussakin tapauksessa kyseessä olevien siilojen teknisten ominaisuuksien ja tosiasiallisen käytön perusteella.**

2) **Asiassa C-188/12 esitettyjen kolmannen ja neljännen kysymyksen ja asiassa C-189/12 esitettyjen toisen ja kolmannen kysymyksen tutkinnassa ei ole käynyt ilmi seikkoja, jotka voisivat vaikuttaa perusasetuksen 3 ja 4 artiklan ja soveltamisasetuksen 4 artiklan pätevyyteen.**

Allekirjoitukset